

25 år
i kamp mot urett

Juni 1977
Nr. 6 - 26. årgang
Løssalg kr. 3,—

«FRONTKJEMPERNE VAR IDEALISTER»

LINGEMANNEN, MAJOR SVEIN BLINDHEIM SETTER BEGREPENE PÅ Plass

Til høsten vil det på No- videre bearbeidelse av en ansvarlig for en rekke sabo- er temmelig lange, og med har hatt et intervju med
regs Boklag komme ut en hovedfagsoppgave i historie, tasjeaksjoner i Oslo-områ- vår begrensede plass har vi Blindheim, men når man
bok om den norske front- som Blindheim utarbeidet det. dem i sin helhet. Vi har imid- sammenligner med de to
kjemperbevegelsen, skrevet for et par år siden . I forbindelse med at bo- dertid plukket ut endel av- andre intervjuene, virker det
av major Svein Blind- Major Svein Blindheim til- ken skal utkomme, har både snitt som vi finner særlig in- som journalisten i Norges
heim, som en rekke front- hørte Kompani Linge og var Dagbladet (21/5) og Dag og Tid (13/5) hatt intervjuer største avis ikke i samme
kjempere de siste år har hatt fra august 1944 aksjonsleder med Blindheim. Intervjuene grad har forstått hva Blind-
kontakt med. Boken er en i Milorgs Distrikt 13. Han er med Blindheim har på hjertet.

Dagbladet

I sin innledning sier intervjueren, Bernhard Rostad, bl. a.:

Tilskyndet av Erik Aalbæk Jensens store roman «Kridtstrek» (anmeldt av Johan Borgen i Dagbladet 7/3) har det i Danmark denne vinter vært en livlig debatt om østfrontkjemperne.

En tilsvarende debatt har vi ikke hatt her i landet, enda det nå er en menneskealder siden krigen som delte nasjonen slik at brødre i ekstreme tilfelle kjempet på hver sin front, i øst og vest.

Etter landssvikoppjøret, var sluttstrek satt, det var ikke mer å beskjeftige seg med.

Bildet var så greit.

Og hva frontkjemperne angikk: Det var en flokk eventyrere, berme, og noen få forskrudde idealister. Det er myten. Og den lever videre hos nye generasjoner.

Som de fleste myter er denne tvilsom og altfor enkel. Den skjuler mange interessante menneskelige spørsmål og problemer. Det ville være et fattigdomstegn, en fallitterklæring, både sosiologisk og historisk, om ikke myten ble gått nærmere etter i sømmene. For det er klart at det er spennende stoff gjemt bak det faktum at 15 000 nordmenn meldte seg til fronttjeneste for Hitler.

Grunnlagsmaterialet for Blindheims avhandling er 370 av de ca. 7 000 som kjempet på Østfronten. (Bare halvparten av de 15 000 som meldte seg frivillig kom nemlig til fronten.) Dessuten har han gjennomgått materialet vedrørende vel 700 av de falne frontkjemperne. Stoffet har han ellers samlet ved å gjennomgå rettssakene fra landssvikoppjøret, brev, dagboksnotater og andre utrykte ting samt intervjuer med frontkjemperne selv, familie og venner.

I selve intervjuet sier Blindheim:

Noe som har påskyndet meg, jeg vil si i kanskje utslagsgivende grad, er skolens framstilling av krigen. En oppfatning som festner seg hos folk flest og lett blir den historiske gyldige hos nye generasjoner. Den går blant annet ut på at frontkjemperne var berme — svært mange tidligere straffedømt for kriminelle handlinger. Videre er den vrangforestilling utbredt at de som drog til England kjempet på den fronten. Tull, unnskyld uttrykket. Det var bare noen få som kjempet, i flyvåpenet, marinen og commandoavdelinger. De fleste trakk i lyngen i Skottland.

Men de 7 000 på Østfronten kjempet. Vi har ingen forestillinger om hvor beinhardt de hadde det, hvilken nådeløs krig de var midt oppe i. 1000 av 7000 falt, en bemerkelsesverdig høy prosent. Såretprosenten var skremmende — mange var opptil 5-6 (Forts. side 6)

Dag og Tid

— Vi hører ofte sagt at norske nazistar var meir eller mindre mislukka menneske, som brått såg sjansen til å få status i eit «nytt» Noreg. Er dette i samsvar med dine inntrykk?

— Nokre få mislukka menneske var det. Det kunne vere kjøpmenn eller skipsreiarar som hadde fallert, og som vendte hattet sitt mot det samfunnet dei meinte var skuld i at rikdommen deira forsvann. Men desse var unntaka. Dei aller fleste var godt skolerte og godt gasjerte nordmenn, som vende seg mot Sovjetsamveldet av pur idealisme.

— Var det mange kriminelle?

— Eg har ikkje funne ein einaste som kan karakteriserast som kriminell blant dei som melde seg til kampane på austfronten. Vi hadde fleire kriminelle i dei norske styrkane i England.

— Var det berre denne kampanen mot Sovjetsamveldet som

var årsaka til at dei gjekk i tysk teneste?

— Nokre hadde også andre motiv. Det galt særleg dei som melde seg til regiment Nordland før det tyske overfallet på Sovjetsamveldet. Desse ønskte ei nyordning i heile Europa under germansk leiing.

— Vi veit at omkring 15 000 nordmenn melde seg til krigstjeneste for Hitler, og at omlag halvparten av desse kom til fronten. Dette er eit høgt tal?

— Ja, det er det, ikkje minst om vi samanliknar med dei nordmennene som flykta til alliert side for å slost der. Dei som var i England var ein dråpe i havet, mot desse skarane som søkte seg austover. Då ser eg bort frå sjøfolka. Men dei sigla alt ute 9. april.

— Det ungdommelege innslaget var også stort?

— Ja. Hovudtyngda av dei som let seg innrullere til teneste i Sovjetsamveldet var mellom 18 (Forts. side 6)

Markedsrådet stempler «Jernkorset» som usann!

Redaksjonen har på lederplass i aprilnummeret tatt opp en side ved nevnte bok. En annen side er behandlet av Markedsrådet i møte 27. april. Vedtak i saken ble truffet 28. april. Interesserte kan ved Markedsrådets Sekretariat skaffe seg et 16 siders utskrift av vedtaket. Adressen er Gunnerus gate 2, Oslo.

Markedsrådet er en forvaltningsdomstol som avgjør saker etter markedsføringsloven. Den hadde i nevnte sak følgende sammensetning: Lagmann H. R. Marthinussen (formann), avdelingsdirektør i Prisdirektoratet Harry Jenssen, administrerende direktør i De-No-Fa og Lilleborg Fabrikker A/S Chr. Fr. Blom, direktør i Forbrukerrådet Bjørn Gulbrandsen, administrerende direktør i Forsikringssekskapet Samvirke Kjell Holler, Arbeidernes Faglige Landsorganisasjons advokat Karl Nandrup Dahl, administrerende direktør i

Norges Handelsstands Forbund Herman Scheel, forskningsleder ved Universitetet i Bergen Per Torsvik og stud. jur. Torild Lien Utvik.

Rådet kombinerer således juridisk ekspertise med en allsidig sammensetning — både faglig og politisk.

Saken gjaldt klage fra meg over Gyldendal Norsk Forlags markedsføring av boken «Jernkorset» som «dokumentarisk». Klagen ble først fremmet overfor Forbrukerombudsmannen idet jeg gjorde gjeldende at bruk av uttrykket dokumentarisk om nevnte bok var misvisende og villedende. Forbrukerombudsmannen fant ikke grunnlag for å forfølge saken hvoretter jeg bragte denne inn for Rådet.

Plasshensyn tillater ikke omtale av mine og motpartens saksinnlegg. Av mest interesse er sakens utfall og premissene Rådet grunn gav sitt vedtak med. La

Av Leiv Storhaug

meg da med en gang nevne at jeg tapte saken. Men tapet var samtidig på en måte en seier. Dels fordi de åtte medlemmer av Rådet delte seg akkurat på midten, idet fire medlemmer stemte for mitt syn, slik at formannens stemme gav seier til Gyldendal. Og et tap 5—4 er jo halv seier på noe som vel måtte regnes som bortebane for meg. Men nå jeg ser på Rådets vedtak som en Phyrros-seier for forlag og forfatter, er det først og fremst fordi alle ni i Rådet var enig i at:

— Den foreliggende bok under enhver omstendighet ikke er dokumentarisk i den forstand at den objektivt sett er sann...

Tvert imot kan det etter det billedet Markedsrådet har fått av bokens innhold, neppe

være tvilsomt at omtalen av bokens personer, så langt det dreier seg om virkelige personer, i stor utstrekning er direkte usann og tildels represententer beskyldninger av injurierende karakter.

Markedsrådets flertall som i hovedsak sluttet seg til Forbrukerombudsmannens syn, besto foruten av formannen av: Jenssen, Holler, Scheel og Torsvik. Mindretallet som altså besto av Blom, Gulbrandsen, Lien Utvik og Nandrup Dahl, kom til følgende konklusjon:

— Mindretallet, som også mener at inngrepet tilsies av hensyn til forbrukerne, stemmer for at klagerens påstand tas til følge.

Min påstand gikk ut på at forlagets bruk av betegnelsen «dokumentarisk thriller» forbyr,

prinsipielt som villedende, subsidiært som utilstrekkelig veiledende.

Av spesiell interesse for bladets lesere er formentlig mindretallets grunngivning for sitt standpunkt. Et stykke på veg fulgte mindretallet flertallets oppfatning i følgende:

— Mindretallet er enig i at «Jernkorset» er dokumentarisk for så vidt som boken har sin bakgrunn i rettsoppgjøret, og at den så langt i det vesentlige er basert på korrekt gjengitte kjennsgjeringer. Mindretallet er også enig i at begrepet «dokumentarisk» i litterær sammenheng har fått et meningsinnhold som ikke faller sammen med hva man i alminnelighet vil anse objektivt dekkende. Mindretallet er likeledes klar over at «dokumentarisk» i (Forts. side 6)

Økt sovjetisk press for å finlandisere Norge

Siden Finlands president Kekkonen under sitt besøk i Norge i fjor høst — tydelig etter oppdrag fra Kreml — bebreidet våre myndigheter at tyske sanitets-tropper fikk delta i militærøvelser her i landet, har vi opplevet et stadig økende press for å få oss til å endre vår utenrikspolitikk. Et foreløpig høydepunkt ble nådd 17. mai av alle dager. Partisjef Leonid Bresnev kom under en middag for president Kekkonen i Moskva med harde utfall mot «enkelte skandinaviske land» som etter hans mening førte en «farlig politikk». At det var Norge han siktet til, kom tydelig frem da viseutenriksminister Igor Semkov under en 17. mai-mottagelse i vår Moskva-ambassade uttalte at det sovjetisk-norske forhold for tiden er

«meget dårlig».

Den sovjetiske misnøye med Norge har til en viss grad noe å gjøre med spionavsløringen i Utenriksdepartementet og den etterfølgende utvisning av sovjetiske diplomater. Likevel er det å kaste seg selv blå i øynene om man tror at dette er den eneste eller enndog den viktigste grunn. Tvert om tyder meget på at Sovjetunionen bedømmer situasjonen som gunstig for en finlandisering av Norge, dvs. å gjøre oss til et lydlig utenrikspolitisk haleheng.

Om dette er de røde lederes håp, er det sannsynlig at de bygger på to antagelser:

1. At den voldsomme sovjetiske oppladning i nord, ikke minst når det gjelder flåtestridskrefter, kan ha skremt de norske myn-

digheter i den grad at de er villige til å bøye seg, og
2. at det finnes krefter i den norske opinion som er tilstrekkelig sterke til å presse dette igjen-nom.

Det er selvfølgelig ikke tilfeldig at Kreml tar tyske troppers deltagelse i norske troppemanøvrer som utgangspunkt for sine angrep på oss. Sannsynligvis mener man at de antityske stemninger i Norge fremdeles er så sterke at det vil være lett for visse krefter å reise en «opinion» på dette grunnlag. Når man ser hvordan alle våre større media — for den saks skyld de mindre med — så godt som daglig hetser mot tyskere i sin alminnelighet og «nazister» i særdeleshet, er det ikke lett å benekte at denne mulighet foreligger. Når den

antityske og anti-«nazistiske» hets fremdeles drives i stor stil, er det jo nettopp bakmennenes mening at det skal tjene verdensrevolusjonens sak. På denne måte nøytraliseres sterke antikomunistiske krefter, man vedlikeholder i folk en frykt for noe som ikke er en trusel i virkeligheten og i tillegg kamouflerer man den akutte fare som foreligger, nemlig den sovjetiske ny-imperialisme.

Om de røde strateger har mange «nyttige idioter» til å hjelpe seg. Av NKP, SV, AUF og deres like kan man ikke vente stort annet enn at de følger opp på Kremles signaler, men farlig blir det når «landsfader» Gerhardsen slutter opp og erklærer at han deler sovjetledernes engstelse og betenkeligheter når det

gjelder samarbeidet med tyskerne.

Forsvarsminister Rolf Hansens klare avstandstagen fra slike standpunkter under Arbeiderpartiets landsmøte var et lyspunkt, men han er ingen tilstrekkelig sentral Arbeiderparti-skikkelse til at hans uttalelser kan berolige oss. F. eks. er det ikke utenkelig at formann Reiufl når som helst kan falle ham i ryggen — han har jo rutine i slikt.

Alt tyder på at vi går inn i en periode der både de politiske lederes og det norske folks nerver kan bli satt på en hard prøve.

Observator

Opplysninger som Chile-hetserne underslår

En av de skrekkehistorier om Chile som har gått verdenspressen rundt, og som også fant god plass i norske aviser, var at landbrukskenteret Dignidad i en avsides egn av landet i virkelighe-

ten er et «tortursentrum for politiske fanger». Meldingen kom fra Amnesty International, som anga den angivelige «biskop» Helmut Frenz som kilde. At Frenz åpent bekjenner seg til

marxismen og at hans biskop-titel mildest talt er tvilsom, fikk vi ikke høre noe om.

Heller ikke har vi fått vite at de 225 bøndene i Dignidad i protest mot bakvaskelsene gikk

til en demonstrativ sultestreik, og at den lutherske kirke i Chile har stilt seg solidarisk med bøndene og kunngjort sin avstandstagen fra løgnhistoriene.

Men hva betyr vel 225 bøn-

der og et helt kirkesamfunns mening når den skal veies mot det som kommer fra en rettroende marxist-«biskop»?

Norsk misjonærpar tar til motmæle mot løgnene om Sør-Afrika

I 40 år — fra 1928 til 1968 — arbeidet misjonærparet Gudrun og Martinus C. Haldorsen i Sør-Afrika. Nylig har de vært på besøk på gamle trakter, og avisen Dagen (20/5) har spurt om hvordan forholdene er:

«— Det inntrykk som gis av Sør-Afrika i våre massemedia er altfor unyansert, og ofte er opplysningene lite dekkende for si-

tuasjonen som helhet.

Det skal på ingen måte skjules at det finnes mye urett i Sør-Afrika — her som mange andre steder i verden — men sjelden eller aldri fortelles det om de tiltak som blir gjort for å bedre levevilkårene for den sorte befolkningen i landet.

— Det gjøres altså endel her?

— Ja, både når det gjelder

nye arbeidsplasser, undervisning eller ellers blir mye satt inn for å bedre forholdene og gi økte tilbud også til den sorte delen av befolkningen. Det vi la sterkest merke til under besøket vårt, var de store framskritt som er gjort for at de sorte skal få bedre levevilkår.

— Men mye gjenstår ennå før forholdene er likeverdige?

— Her skal vi huske på at det er en langvarig prosess å løfte opp et folk som har levd på et så tilbaketrukket stadium som tilfellet har vært for banthubefolkningen i Sør-Afrika.

— Noen begynner å bli utålmodige?

— Det er nok så. Endel urc blir registrert rundt om. Dessverre blir dette ofte pisket opp

av utenforstående. I den politiske prosessen som i dag foregår i Sør-Afrika, må vi se klart i øynene at sterke kommunistiske interesser forsøker å infiltrere. Sør-Afrika er et ettertraktet objekt for kommunismen.»

Carter-regimets nye politikk betyr selvoppgivelse og kapitulasjon for kommunismen

Den 22. mai 1977 er en dato man skal merke seg. Da forkynte president Jimmy Carter at kampen mot kommunismen ikke lenger er noen sentral oppgave. Amerikansk utenrikspolitikk har «i alt for stor grad gått ut på å demme opp for sovjetisk ekspansjon». Heretter er det ikke nok at et land er antikommunistisk om USA skal samarbeide med det. Det må også være demokratisk slik Carter selv definerer begrepet.

Slikt høres jo så fint ut, men i virkeligheten betyr det at Carter har gitt opp og kapitulert for verdenskommunismen. Hans nye politikk betyr nemlig at land som på grunn av åpenbare historiske eller strategiske grunner ikke i

øyeblikket kan praktisere et hundre prosent demokrati, ingen støtte og hjelp vil kunne få, men blir overlatt til å greie seg selv i kampen mot verdensrevolusjonen og den sovjetiske ny-imperialisme. Den nye doktrine betyr at USA heretter bare kan støtte vesteuropeiske land pluss Australia og New Zealand, mens resten av verden blir en ubestridt tumleplass for de røde verdenserebrere. Og Sovjetunionen og China, de setter såmenn ingen grenser for hvem de kan støtte og når og hvor de vil angripe.

Allerede før president Carters erklæring var det tydelige tegn på hvordan vinden blåste, bl. a. avsatte presidenten sin stabssjef i Sør-Korea, generalmajor John

Singlaub. Den store feil generall hadde gjort, var å peke på at et nytt nordkoreansk overfall vil bli resultatet om Carter-regimet gjør alvor av sine planer om å trekke de amerikanske styrker tilbake fra Sør-Korea. Det bemerkelsesverdige er at både det regjerende parti og opposisjonen i Sør-Korea er enige med Singlaub, men det gjør ikke noe inntrykk på Carter. Hans nye politikk går jo ut på at det ingen rolle spiller om et land mer eller mindre faller som offer for de kommunistiske aggresorer.

Også Sør-Afrika skal gis på båten. Om det kommer til en krise (les: Om de marxistiske krefter i området går til angrep), kan landet ikke regne med ame-

rikansk hjelp, erklærer Carters radikale visepresident, Walter Mondale. Begrunnelsen for dette er landets rasepolitikk, sier han.

At de sorte i Sør-Afrika lever under langt bedre forhold enn i noe annet afrikansk land, at forholdene raskt og målbevisst forbedres ytterligere, at to nye selvstyrte «homelands» er opprettet bare i løpet av de siste måneder, at mandatrådet Sørvest-Afrika om ganske kort tid vil få et vel avbalansert flertallsstyre, alt dette spiller ingen rolle for Carter og Mondale. Da veier slagord og «den nye politikk» tyngre.

At USA's fargede FN-ambasador, brushodet Andrew Young, fritt fikk reise rundt i

Sør-Afrika og hisse militante «frigjørings»-ledere til «dåd», understreker selvfølgelig bare hvilket undertrykkelsesregime det hele dreier seg om.

Vi tviler ikke på at president Carters nye politikk er et like stort sjokk for flertallet av det amerikanske folk som for oss. Hadde Carter før valget klart gitt uttrykk for at dette var hans plan, ville han neppe vært president i dag. Det var tåketalesom bragte ham seieren, en seier som det ser ut til at både USA og verden ellers dyrt vil komme til å betale.

Peik

FOLK og LAND

UAVHENGIG AVIS

Ansv. redaktør:

ROLF CHRISTIANSEN

assistert av en redaksjonskomité.

Sannheten kommer frem

All den stund den ennå ikke er utkommet, har vi selvfølgelig ingen mulighet for å anmelde Svein Blindheims bok om den norske frontkjemperbevegelsen. Så langt som vi kan dømme etter hans uttalelser til pressen, ser det imidlertid ut til at sannheten — eller ihvertfall en del av den — er iferd med å trenge seg frem.

Det er tydelig at Blindheim har oppdaget det vesentligste, nemlig at det var renslige og hederlige motiver som drev frontkjemperne til å melde seg, at deres ønske var å redde vårt land fra den bolsjevikiske trusel i øst. Først og fremst var det Norge som var i deres hjerter. Når også Blindheim er klar over dette, bør han etter vår mening overveie å endre bokens tittel, om det ennå er mulig. «Nordmenn under Hitlers fane» er egnet til å hamre fast fordommer istedenfor å fjerne dem, og det er vel egentlig det siste Blindheim mener å gjøre. «Nordmenn i kamp mot bolsjevismen» ville være langt sannere.

Vi stusser ellers svært over Blindheims påstand om at frontkjemperne kom fra «overklassen». Det finnes klare statistikker som viser at Nasjonal Samling hadde en medlemsstokk som i større grad enn i noe annet parti representerte et tverrsnitt av det norske folk, og stort anderledes var det neppe med frontkjemperne. At jurister, ingeniører, filologer, leger, teologer osv. var godt representert, er sikkert riktig, men i så fall dreier det seg etter vanlig språkbruk om god og solid middelstand.

Ellers må det være et tankekors for mange når de nå igjen blir minnet om at et parti med 45—50 000 medlemmer var istand til å stille en hær på 15 000 mann — særlig når det hele tiden er blitt sagt at dette parti ingen støtte hadde i det norske folk.

Nytt skandalebesøk

Først i juni var Vietnams kommunistiske statsminister Pham Van Dong på besøk i Norge. På samme måte som Mocambiques Samora Machel representerer han en statsdannelse som den norske regjering med stor glede trykker til sin u-hjelps-barm.

Hva slags samfunn er det røde Vietnam?

Nguyen Cong-Hoan var under Vietnam-krigen en såkalt nøytralist som slett ikke hadde særlig mye imot at de røde skulle vinne. Til takk ble han etterpå utnevnt til parlamentsmedlem i det «befridde» Sør-Vietnam. Nå er han flyktet og har litt av hvert å fortelle:

Mat er rasjonert, alt er den rene katastrofe. Et halvt tusen mennesker som arbeidet i den gamle administrasjonen, er henrettet. 200 000 mennesker er puttet i konsentrasjonsleirer.

Det hele minner om noe vi tidligere har opplevd på andre breddegrader, og Arbeiderpartiet forsvarer da også det hele med at dette jo bare er det samme som vi selv gjorde med våre «landssvikere».

Så det er kanskje ikke mer enn naturlig at Nordli & Co. ønsker diktatoren Pham Van Dong hjertelig velkommen. At vi mellom Machel og Van Dong har mottatt og hyldet det kommunistiske Polens enevoldshersker, forteller også sitt om i hvilken retning vår «moderate» statsminister vandrer.

HERMAN HARRIS AALL OM SOSIALINDIVIDUALISMEN I 1940

Tidlig i 1940 utkom en bok på tysk, hvis oversatte tittel lyder: «Sosialindividualisme. En verdensbevegelse for praktisk løsning av sosiale og internasjonale problemer.» Den var skrevet av Quislings nære medarbeider gjennom alle år, dr. juris & philos, Herman Harris Aall og Th. Winther-Hjelm. På grunn av de begivenheter som fulgte i april 1940, fikk boken aldri den oppmerksomhet den fortjente, og er ukjent for de fleste.

Nedenfor gjengir vi endel avsnitt som klart viser hva som er det prinsipielle innhold i sosialindividualismen:

«Som kjent er både den liberale og den marxistiske idé basert på en materialistisk livsanskuelse. Etter vår mening må menneskers samarbeide såvel innenfor et folks ramme som folkene imellom, være fundert på en ideologisk livsanskuelse, en livsanskuelse som i første rekke har som mål den frie utfoldelse av de skapende krefter som ethvert menneske eier i kraft av sine naturlige anlegg. Materiell produksjon kan ikke settes opp som samfunnets høyeste mål,

men bare sees på som et middel til å frigjøre individene og til å sikre de enkelte menneskers utfoldelse, såvel materielt som åndelig.»

«Mennesket opptrer som et dobbeltvesen. Som det høyest utviklede dyr på jorden er det fullstendig bundet til de øvrige skapningers funksjoner. Åndelig sett gjør det seg derimot inne i mennesket gjeldende et krav etter det fullkomne. Ve mennesket om det kaster dette element til

side ved å gi etter for tom rasjonalisme, men også ve mennesket om det lar svermerisk fordyppelse fortrenge den ratio, den forståelse som Gud har gitt det.»

«Vil man at den gudgitte skapende ånd skal leve videre, så er det absurd å avvise individet, for bare ved å anerkjenne enkeltmennesket i fellesskapet blir den skapende krafts urselle bevart. Førerprinsipp, ytelsesprinsipp og overhodet enhver verdsettelse av personligheten forutsetter at individet pleies. Av de erkjennelser som liberalismen har bragt med seg, er det også én man må holde fast på, nemlig at eiendom skal forbli grunnlaget for opprettholdelsen av den skapende personlighet. Det som imidlertid må hindres, er konsentrasjon av eiendom på få hender» (Forts. side 6)

Professor Frede Castberg «glemmer» studentstreiken i 1941

Av Leiv Storhaug

Etterhvert som man pløyer gjennom en mengde bøker om forholdene under okkupasjonen slår det en hvilket behov det er for mer korrekt fremstilling av historien. Ta f. eks. professor dr. juris Frede Castbergs bok «Minner», utgitt i 1971 på Universitetsforlaget. Forfatteren underviste i statsrett og folkerett ved Oslo Universitet og ble dettes rektor i 1952. Han var dessuten konsulent for Utenriksdepartementet og har gitt — også i okkupasjonstiden — betenknninger og råd om folkerettslige spørsmål. Hans forfatterskap omfatter foruten statsrett og folkerett også forvaltningsrett, rettsfilosofi og statsvitenskap. Det er preget av grundighet og nøyaktighet. — Når man kommer over en bok som gjengir hans minner om politiske begivenheter og som i forordet oppgir bygge på fortløpende notater og tar sikte på være et «historisk kildeskrift», venter man samme nøyaktighet i fremstillingen.

Det kan vel råde enighet om at en historisk fremstilling som utelater omtale av et vesentlig punkt, ikke gir ettertiden noe fullstendig bilde av det som virkelig skjedde. At det til og med kan hende bildet blir galt.

— La oss til eksempel se på hans fremstilling av utviklingen ved Universitetet i høstsemesteret 1941 — en meget kritisk fase — særlig etter unntagelsestilstanden 10. september 1941, da Hansteen og Wickstrøm ble skutt.

Professor Castberg avslutter sin behandling av forholdene ved Universitetet i 1941 med å opplyse at det store flertall av universitetslærere delte hans oppfatning: at studentene burde fortsette sine studier ved Universitetet og rennonsere på å streike, men at på mange hold ble Universitetet og studentene kritisert for dette standpunkt. Han forteller dette i forbindelse med et flammende opprop til studentene om å forlate Universitetet som dukket opp omkring 1. desember 1941.

Av milepeler forut i høstsemesteret nevner han at tyskerne 2. september 1941 bestemte at det skulle flagges på alle bygninger for finneses gjenerobring av Viborg, men at Universitetet demonstrerte ved å la flaggstangen bli stående tom. Videre nevner han dr. Knabs avsettelse av rektor Seip og kollegiet ved Universitet 11. september 1941 og

at dr. Knab i møte i Aulaen samme dag gav beskjed om at dersom Universitetets lærere innstillet sin virksomhet, ville de bli stillet for standrett. Endelig er nevnt i hans bok at noe senere på høsten avsatte okkupasjonsmakten studentutvalgene.

Hver for seg er disse opplysninger korrekte, men det forties i boken følgende begivenheter:

Studentene gikk faktisk ved anledningen til total streik ved Oslo Universitet. Som tillitsmann for NS-studentene ble jeg i den anledning innkalt til dr. Ohm i Gestapo, som krevet at jeg på stedet skulle sette opp en liste over ti studenter, som kunne tenkes ha inspirert streiken.

(Forts. side 7)

VÅRT NESTE NUMMER

vil komme i midten av august. I mellomtiden: God sommer!

GI AVISEN VIDERE

til en annen når du har lest den! Det er en god måte å fremme vår sak på, og den kan også skaffe oss nye abonnenter.

Nå er det noen som skylder oss bladpenger

En del av våre abonnenter takknemlig om alle disse betalinger sin helårskontingent talte sine bladpenger snarlig nå midt i året og noen også rest mulig. En postgiroblan halvårsvis. Vi ville være kett til bruk ved innbetalin-

gen følger med dette nummeret. Den kan også brukes i de øvrige nordiske land.

«Folk og Land» koster som før kr. 40,— pr. år og pr. år og kr. 5,— pr. halvår.

Det er mat det blir for lite av

Av Trygve Engen

Herr redaktør!

Ei overskrift i mainnummeret fortel at det skal finnast «uuttømmelige ressurser på jorden.» Utan å sette spørretegn refererar bladet utdrag av eit intervju som «Friheten» har hatt med professor Ivan Rosenquist, der han m. a. hevdar at Vestlandet har store nok reserver av bauxitt til å dekke Norges forbruk av aluminium i 10 000 år. Utnyttinga er berre eit prisspørsmål, som lett kan ordnast ved eit pristillegg på kr. 3,— pr. kasse-rolle. Ja, slik må ein forstå artikkelen.

Det kan godt vera at professoren har rett. Men korleis er det med det som skal kokast i kasse-rollene? M. a. o.: Ressursene av matjord, av reint vatn, av fisk i havet? Energi til oppverming av hus og til utvinning av m. a. aluminium, kan vi kanskje skaffe oss frå det indre av jorda, eller frå sol og vind, men kva hjelper vel det? «Mennesket lever av tre ting, av kornet på marken, av fisken i sjøen, og dyr og fugl i skogen.»

Lektor Olav Hoaas — i lang tid medarbeidar i «Folk og Land» — skreiv for mange år sidan i heftet «Ny nasjonal politikk»:

«... På grunn av den intense kamp jorden rundt for å skaffe mat og vann, misbrukes jorden, og ørknene brer seg slik at de nu utgjør 25 % av landjordens overflate, mot bare 10 % i 1880. Det ventes at takten i ødeleggelsene vil øke. I jordbruksproduksjonen ventes det stagnasjon og rimeligvis tilbakegang. Fiskerie-

ne i verden har stort sett nådd grensen for sin yteevne. De aller fleste områder i verden har vannkrise. — I denne situasjon vil befolkningen i verden øke til minst det doble, 6—7 milliarder, i løpet av de kommende 30 år.»

Eg kan ikkje sjå at prof. Rosenquist sitt reknestykke forandrar noko i dette biletet. Ingen ting kan vera meir lagnadstungt for dei kvite folk enn det å sjå bort frå desse ting. Rosenqvist sitt syn fell svært godt inn i den «venstrevridde» agitasjonen for auka utviklingshjelp. Det er då ikkje det slag farleg om denne fører til auka press på ressursene!

Trygve Engen

Selvfølgelig er maten hovedsaken, men selv de meget pessimistiske fremtidsforskerne i «Roma-klubben» er nå kommet til at mat ikke behøver å være noe problem og at matproduksjonen kan tredobles om vi bruker våre muligheter. (Se F. og L. nr. 6/76).

Med falske påstander om ressursmangel skal den hvite mann tvinges til å svekke seg selv ved å avstå ressurser som vi selv har utviklet, samtidig som veldige ressurser i resten av verden blir liggende uutnyttet. Det var i denne sammenheng vi mente at professor Rosenqvists uttalelser var interessante.

Vi skal senere på bredere grunnlag komme tilbake til det viktige og avgjørende spørsmål som ressursproblematikken er.

Red.

Gunnar Stålsett — et lite heldig valg

Herr redaktør!

Landet vårt trenger et parti som vil ta vare på det beste i vårt norske bondesamfunns tradisjoner og livsholdning. Aller helst hadde jeg selvfølgelig sett at det var et sunt og sant norsk parti som Nasjonal Samling, men «av mangel på tobakk røker man også andre blader». Blant disse andre blader har jeg hittil sett på Senterpartiet som det beste. Etter at Gunnar Stålsett er blitt valgt til formann, er jeg likevel kommet sterkt i tvil.

Kan Stålsett med noen rett sies å være representativ for norsk bygdesyn og for vårt bondesamfunn? Jeg mener nei — han føles som et fremmedelement.

Dessuten: Jeg har fulgt endel med i Stålsetts virksomhet på kirkesiden, og hva jeg har lest og sett, er ikke meget oppmuntrende. Når det f. eks. har vært tale om Verdenskirkerådet, har jeg inntrykk av at han går sterkt i retning av de krefter som ser saken best tjent med å lefle med de røde. Han mangler evne til å gjennomskue de røde intrigemakernes spill og ter seg som om verdenskommunismen ikke skulle representere noen fare i det hele tatt.

Når Stålsett sitter ved roret, har jeg liten lyst til å være passasjer i båten. Og det kommer jeg antagelig til å ta konsekvensen av ved valget i høst.

Bonde, Ringsaker

Anti-abort er ikke nok — viljen til å føde barn må styrkes

Herr redaktør!

Her i Norge som i så mange andre vestlige land, raser fødselstallene nedover og aborttallene oppover. Den dag er meget nær da vårt på forhånd beskjedne folketall raskt vil gå nedover.

Det finnes folk som gleder seg over dette eller ihvertfall stiller seg likegyldig til det, men enhver som er glad i sitt folk og sitt land, må se på dette med sorg og bekymring. Om ikke annet teller, så må man ihvertfall huske på at dette vil gi oss store økonomiske bekymringer om noen få tiår, i og med at den yrkesaktive del av befolkningen reduseres. Noen kan kanskje tenke seg i denne situasjon å overlate landet vårt til andre folkeslag, men da skal de ærlig tre fram med det standpunkt — allerede nå.

Kampen mot fri abort står som et sentralt tema i dagens debatt, og jeg støtter opp om det som sies til fordel for å innskrenke abortmulighetene. Jeg kan

ikke se noe moralsk høyverdig i å drepe barn i mors liv uten at det er meget sterke grunner for det. Å gjøre det hele til en bekvemmelighetssak som nå, er ihvertfall et brudd på all menneskelig anstendighet.

Men å være imot, er ikke nok. Det som må gjøres, er å motivere unge kvinner til å bære sine barn frem, å sette igang en omfattende opplysningskampanje som understreker hvorfor det både er nødvendig og godt at vi kvinner fullt ut oppfyller den plikt og krever den rett som ligger i vår natur. Argumenter er det nok av, selv om jeg ikke i denne artikkel skal regne dem alle opp. Ihvertfall er det sikkert at det å ha barn, flere barn, er en lykke som særlig kvinner i stigende grad føler etterhvert som årene går. Med økende utdanning og muligheter kan det være fristende å konsentrere seg om andre ting mens man er ung, og unngå de påkjenninger og anstrengelser som følger med,

men vi som vet det, må fortelle klart og tydelig at det følger gleder og belønninger med det å oppfylle sin biologiske bestemmelse, gleder som ingen kvinne bør være foruten.

Fra visse hold drives det en intens propaganda for at det i dag er direkte galt å sette barn til verden, og for mange blir nettopp dette en lettvinnskyldning å gripe til. Men uansett hva man mener om ressurser og verdens utvikling i det hele, bør det være et minstekrav at vårt folks størrelse og produktivkraft opprettholdes. Vi er en nasjon som skaper mange varer og tjenester som verden trenger, og ingen kan være tjent med at vår produktive evne reduseres. Og skal vårt folk holde den størrelse det nå har, må enhver kvinne som er istand til det, sette tre barn til verden.

Det burde ikke være vanskelig å se hvor plikten og ansvaret ligger.

Marie, Hokksund

Undertrykkelsen av familien må stanses!

Herr redaktør!

En av demokratiets viktigste forpliktelser er: Bare den som har skoen på, vet hvor den trykker. Men hvis man i dag ikke er «ekspert», da er man fratatt retten til å syngte ut. Derfor oppstår det en undertrykkelse av mange minoritetsgrupper, og av dem er familien den viktigste.

Den norske familiepolitikken — ledet av «eksperter» — er en diger fiasko. Familien er underminert av skatter, avgifter og offentlige inngrep. Av giftstoffer og rusmidler som alkohol,

Av Lelf Karlung

pornografi og narkotika. Av umoral, psykiske påvirkninger, politisk splid, generasjonsmotsettinger og «kvinnesak». Av skoletretthet, uvirksomhet, slett oppdragelse og en politisk ledelse som gjennom en anåkristen holdning ikke motiverer folk til å se forskjell på rett og galt, på ansvar og forsømmelse, på arbeid og uvirksomhet, på troskap og flid, på plikter og griskhet.

Vår tid er i så måte en fadese. Den nye tid er en katastrofe for

fremtiden. Den nye tid er sosialismens vei, der alle politikere — uansett partifarve — er med på å asfaltere ned det norske folks stolte arv. Dette sørgeflor som baner seg vei gjennom våre naturherligheter, vil for ettertiden vise seg som historiens største miljøskader.

Som tillitsmann i Norge Demokratiske Parti, som enkeltindivid, familiefar og håndverksmester er jeg blant det store flertall av nordmenn som vet hvor skoen trykker: Jeg føler meg undertrykket.

Leif Karlung

Er husleiereguleringen rettferdig?

Herr redaktør!

Jeg er en ganske alminnelig leieboer og skulle antagelig i den sammenheng være lykkelig, slik dagens samfunn er innrettet. Men det er noe ved det hele som strider mot min sans for rettferdighet.

Min egen leilighet utgjør halvparten av en tomannsbolig, og husets eier har den andre halvdel. Han tjener omtrent det samme som jeg og har altså den samme boligkomfort, men på grunn av husleiereguleringen betaler han i virkeligheten to—tre ganger så høy husleie som jeg. Og da er det noe som ikke er riktig.

Såvidt jeg kan se er det kombinasjonen av streng husleieregulering og en fullstendig forfeilet boligpolitikk som har ført til disse urimelige forhold. Man-

gelen på boliger i de fleste byer har skrudd eiendomsprisene voldsomt i været, slik at renteomkostningene for den som kjøper et hus, blir urimelig store.

Når det allikevel på et vis går, da er det fordi rentene er fradragsberettiget i skattesammenheng, men det vil visst vår meget «sosiale» regjering nå gjøre en forandring på. Det kan bare føre til enda større økonomiske vanskeligheter for landets hundretusener av huseiere.

Det heter så vakkert at «ingen skal tjene på at mennesker må bo». Selv er jeg i matvarebransjen, og jeg ville føle det som en stor urettferdighet om jeg ikke skulle få «tjene på at mennesker må ha mat». Jeg antar at f. eks. våre bønder alle vil være enig med meg, selv om mat er et minst like fundamentalt

behov som husrom. Og det er vel f. eks. klær også?

Nei, jeg synes ikke det er rimelig at min gode nabo skal betale en del av husleien for meg. En annen ting er at myndighetene burde føre en politikk som gjorde boutgiftene lavere og rimeligere. Eiendomsprisene er vel det sentrale, og her prøver man å bringe dem ned med vold og makt og straffebestemmelser. Det nytter bare ikke. Det eneste som virkelig kan hjelpe, er å skaffe boliger nok, og det henger igjen sammen med skikkelig tilgang på tomter og med satsing på mer rasjonelle byggemetoder og materialer.

Jeg er ingen fagmann på området, men jeg har en sterk følelse av at her er det mye å gjøre. Og nå må det snart gjøres.

Leieboer, Lørenskog

«Klassekampen» er engstelig over «Folk og Land»s gode faglige forbindelser

Den 18. mai ofret «Klassekampen» betydelig plass til en omtale av «Folk og Land»s reportasjer om de maoistiske nederlag i Oslo Kjemiske Arbeiderforening og andre steder. Tydelig nok er kinerserfilialen engstelig over våre gode forbindelser i fagbevegelsen.

«Klassekampen» kan bare bekreftede at «Folk og Land»s referater er sanne fra begynnelse til

slutt og er ikke istand til å benekte nederlagene. For at ikke de menige i kadrene skal miste motet, heter det derfor tilslutt:

«Ein vakker dag vil gamalnazistane finne mindre og mindre å flire av både i denne og andre fagforeninger. Inntil da ser vi med interesse på dei klamme omfamningane «Folk og Land» delar ut med rund hand.»

Hvis «mindre og mindre å

flire av» skal være ensbetydende med en maoistisk seier i fagbevegelsen, tror vi nok «Klassekampen» er for optimistisk. Tvert imot viser jo utviklingen at flere og flere hederlige norske arbeidere gjennomskuer infiltransene, tar et godt tak i buksebaken på dem og hiver dem ut av sine foreninger.

I to år har jeg gått arbeidsløs på grunn av mine meninger

Herr redaktør!

Gratulerer med 25-års jubileet!

Femogtyve års kamp mot urett og fordømmelse har Folk og Land overlevd, og det vitner om innsatsvilje og om at det er behov for en avis som Folk og Land.

Det å kunne lese sin egen avis, er for nasjonalsinnede mennesker en veldig støtte og inspirasjon.

Som Norges eneste nasjonale avis, fyller Folk og Land et stort tomrom i en tid hvor vi ellers oversvømmes av mer eller mindre

Av Tor Petter Hadland

re tvilsomme «demokratiske» skrifter. Felles for samtlige, det være seg aviser eller ukeblader, er at de synes å være sykkelig opptatt av å trekke frem mer eller mindre tåredryppende historier fra krigen. Halvpornografiske skrifter fremstiller hvite nasjonalister som djevelen selv og grøsser over «spøkelset fra fortiden», mens de på neste side gjør sitt beste for å bryte ned samfunnsmoralen ved hjelp av bisarre historier med tilhørende bilder.

Dagsavisene fråtser i skandalehistorier og blottlegger ukykelige skjebner, for så i neste øyeblikk å sette seg til moralske dommere over NS-medlemmer.

Menneskerettighetserklæringer er også populært stoff. Det ene landet etter det andre, selvfølgelig helst da sterkt antikommunistiske land som f. eks. Chile og Spania, blir beskyldt for å ha krenket disse, mens norske myndigheter later til å føle seg utenfor enhver kritikk. Jeg tillater meg derfor å sitere artikkel 23 punkt I fra FNs menneskerett-

(Forts. side 6)

VI VIL HA OPPREISNING!

Herr redaktør!

«Anonym» skriver i februarnummeret at vi tidligere NS-folk og frontkjempere «sutrere». Det er tydelig å se at vedkommende ikke vet hva hun/han skriver om. Vi sutrer ikke, men vi vil ha oppreisning for den behandling vi ble utsatt for i 1945.

Både min sønn og jeg var frontkjempere, og vi satt i konsentrasjonsleiren Ilebø i over et år før vi fikk vår dom etter landssvikordningen, som var høyst tvilsom. Denne ble laget i England av folk som måtte finne syndebukker for hva som hendte i Norge under krigen. Dette var mennesker som forlot Norge i en skjebnetime, og som under hele krigen hetset mot oss som så faren ved kommunismen, og som nå ser hva følgen er blitt.

Det paradoksale er at sovjetkommunismen som holdt seg ved makten ved Amerikas hjelp, nå er blitt Amerikas argeste motstander. Det er vel ingen som tror at det var Sovjet og Norge som vant krigen. Da er disse mennesker bare å beklage. Bare det å samarbeide med Stalin, som vel har vært verdens største morder, skulle tilsi at den trippelalliansen som Roosevelt og Churchill inngikk med Stalin, hadde bare ett mål. Nemlig å legge Tyskland i grus. Hvilket ble gjort tilgods. Churchill var en Tysklandshater av dimensjoner, og han fikk også ved provokasjoner dratt Amerika inn i krigen.

En ting kan vi vel slå fast, at dersom Tyskland hadde vunnet, så hadde det straks blitt ihvertfall rundt 150 000 flere som vil-

le ha påberopt seg å være enige med NS. Nemlig de som direkte arbeidet for tyskerne. Det var så mange av dem at tiltale måtte frafalles. Landssvikordningens paragraf 5 b. Men jeg går ut fra at «Anonym» er i en yngre årsklasse og at han er oppfostret i en atmosfære av hets, og da kan man vel ikke vente noen annen reaksjon.

Så kommer det i marsnummeret et innlegg fra Hans Prestbakkmo, Troms. «Folk og Land» betegner han som «elendig-rasistisk-løgnaktig og moralsk forkastelig». Til ham er det bare å si at hvis avisen hadde vært løgnaktig, så hadde myndighetene stoppet den for lang tid siden. Det er nok ikke tvil om at de vokter denne avisen med argusøyne, men det er vel litt av et vågestykke å stoppe den.

Hva sutring angår, så vil jeg nevne et tilfelle fra Drammen. Krigsinvalidene der maste på kommunen for å «få et sted å være, slik at ikke gutta ble stående på gatehjørnene og henge med henda i bukselomma».

Det er ingen som skal få innbildt meg at det var 13 000 krigsinvalider her i Norge, for det ville tilsi at minst så mange menn deltok i krigen. Og alle som deltok, tilkommer vel ikke denne pensjonen?

Jeg var selv ute på Østfronten og ble såret én gang. Ble fradømt mitt tidligere arbeide og måtte starte på nytt. I dag har jeg eget hus, og alle naboer er greie folk som vet hva jeg har gjort, men dette ser ikke ut til å spille noen rolle.

(Forts. side 6)

En frontkjemper er ihvertfall ingen sikkerhetsrisiko

Herr redaktør!

Apropos overvåking: En SV-mann har i VG gitt uttrykk for overvåkingssjokk etter at han ble forkastet som søker til arbeide på et NATO-anlegg — til fordel for en frontkjemper.

Dette minner meg om de engelske eliteavdelinger, Red Devils, som under «frigjøringen» rykket inn på Grønnestølen skole i Bergen. Her trengte de håndplukkede tolker og kontorfolk.

En rekke aktive NS-medlemmer og frontkjempere fikk opp-

gaven, mens vaktene som skulle vokte disse, ble forbudt å bevege seg innenfor leirområdet. Som den engelske leirsjefen sa: «Vi er ihvertfall hundre prosent sikre på at det ikke finnes kommunister blant dere».

K., Bergen

HOLMSET PENSJONAT & CAMPING

Ligger ved riksv. 17, midtveis mellom Steinkjer og Namdalseid 906. Postadr.: 7823 Sjøåsen.

MÅNEDENS «PERNILLE»:

JEG SLAPP FRA DET MED LIVET I BEHOLD

Var ikke innholdet i en gjenfortelling vi for tyve år siden ble konfrontert med i det som den gang het folkeskolen, noe forkortet følgende:

En kvakksalver ble tilkalt til en smed som hadde lungebetennelse. Han undersøkte pasienten og forordnet et eller annet, hvorpå han lovet å komme tilbake tre dager senere. Stor var hans glede da smeden satt i sengen og spiste middag, tydelig restituert, da han kom tilbake. «Det var det jeg visste,» sa kvakksalveren, «at det var et godt middel jeg foreskrev.» «Det», svarte smeden, «smakte så avskyeelig at jeg lot være å ta det. Isteden ba jeg om en ordentlig porsjon med ertesuppe.»

Kvakksalveren forlot huset og

noterte i sin notisbok: «Ertesuppe er et ypperlig middel mot lungebetennelse.»

Kort tid etter ble han hentet til en skredder som også hadde symptomer på lungebetennelse. Her forordnet han sitt nye middel og opplyste om at han ville komme tilbake tre dager senere. Da han kom tilbake var skredderen død, hvorpå kvakksalveren tilføyer i sitt siste notat: «Notabene: for smeder. Skreddere dør av det.»

For ikke mange måneder siden hadde «Farmand» en anmeldelse av en bok, utkommet i Statene, forfattet av en polakk, som var den eneste som hadde klart å komme fra massakrene på de polske offiserene i Katyn på nyåret i 1940. Inntil jeg leste «Farmand»

visste jeg ikke om denne redselgjerning, utført av russerne. Dette var ikke krigsforbrytelse. Hadde tyskerne utført udåden hadde det vært det, men begått av russerne ikke. Undersøkelser jeg har foretatt viser at tyske anklagede under Nürnberg-prosessen henviste til Katyn, men dette ble avvist av domstolen. Skreddere dør av det.

Altså er forutsetningen for en krigsforbrytelse at gjerningsmannen er tysk på samme måte som syttendemaitalere må ha et rent nasjonalt rulleblad. Med forferdelse leser jeg i «Dagbladet» den 16.5. at en kvinne i Molde, fordi hun var medlem av NS, ikke kan holde tale på nasjonaldagen. Skreddere bør dø av det.

Ytterste venstre og Einar Ger-

hardsen kan ikke godta tyske Nato-stridskrefter på norsk jord. Kanskje det skjuler seg krigsforbrytere blant dem. For det er mange slike ute og går, en amerikansk film, som nylig rullet over lerretene i Norge beviser det. Ja, selv i serien om Colombo blir vi minnet om det. Sandelig var det ikke en forhenværende tysk krigsforbryter som var skurken i det som ble sendt i Fjernsynet den 15.5. også.

Den forhenværende SS-mann Müller, 21 år ved krigens slutt, begikk mord for at ikke opplysningen om hans krigsforbryterske fortid skulle bli kjent.

Det er skremmende. Her var jeg i Tyskland for ikke så lenge siden, traff hyggelige menesker, venn-

lige og forekommende var de også, og så overså jeg fullstendig at i alle fall alle over femti år kunne være potensielle krigsforbrytere. Den koselige verten på Jägerkrug ved Schleswig kunne ha ombragt tusener på den mest bestialske måte, for ikke å snakke om han i Sandkrug i Eckernförde. Han som til og med sa at jeg kunne sende pengene for oppholdet når jeg kom hjem fordi pengebeholdningen begynte å skrumpe inn p. g. a. så mange billige tilbud på barneklær jeg hadde falt for.

En skummel uke ligger virkelig bak meg. Jeg må visst være gla for at jeg har kommet fra det med livet i behold.

Pernille

I to år har . . .

(forts. fra side 5)

tighetserklæring: «Enhver har rett til arbeid, til fritt valg av yrke, til rettfærdige og gode arbeidsforhold og til beskyttelse mot arbeidsløshet.»

Det er litt av hvert man kan diskutere med utgangspunkt i ovenstående. Jeg skal nøye meg med å nevne at Georg Farre og undertegnede ble oppsagt fra en kommunal bedrift og har hittil gått arbeidsløse i to år etter å ha gjort rede for vårt politiske syn på forespørsel fra statsmonopolet NRK! La oss håpe at flere etterhvert får øynene opp for hykleriet.

Til slutt vil jeg ytre et håp om at Folk og Land og INO vil fortsette sitt arbeide til tross for såvel økonomiske som politiske hindringer, og at vi med tiden kan få lese vår avis oftere enn hver måned.

Tor Petter Hadland

Markedsrådet . . .

(forts. fra side 1)

dette tilfelle er sammenstilt med betegnelsen «thriller», og at uttrykket ikke kan ses løsrevet fra den sammenheng det forøvrig er satt inn i.

Men dermed skilte de fire lag med de fem i følgende:

— Men dette kan likevel etter mindretallets mening ikke anses tilstrekkelig til å berettigede fremstillingen av boken som «dokumentarisk». I utgangspunktet må forbrukerne vente at bruken av uttrykket «dokumentarisk» betyr at bokens innhold iallfall i det vesentlige er objektivt riktig. Det som særpreger «Jernkorset» og adskiller den fra annen såkalt dokumentarisk litteratur, er ikke først og fremst at den i så stor utstrekning består av udokumentert eller tildiktet stoff. men at den i omtalen av virkelige personer er klart og direkte uriktig. Det dreier seg her om bevisste usannheter, bl. a. om en del navngitte og identifiserbare personers angivelig kriminelle handlinger og livsskjebne, som etter mindretallets mening ikke kan aksepteres under betegnelsen dokumentarisk selv om den brukes i litterær sammenheng. Mindretallet mener at når det gjelder omtalen av personer, må det som fremstilles som dokumentarisk være i det vesentlige riktig og iallfall IKKE NOTORISK URIKTIG.

Når det gjelder «Jernkorset» er dette forhold så fremtredende og vesentlig at det etter mindretallets syn ikke er grunnlag i bokens innhold for overhode å bruke betegnelsen «dokumentarisk», uansett om det etter sammenstillingen med andre ut-

trykk og etter sammenheng forøvrig må regnes med at boken også inneholder tildiktet stoff i adskillig utstrekning. Anvendt på denne bestemte bok kan betegnelsen ikke anses som annet enn villedende, og dermed som en fremstilling i strid med markedslovens § 2.

Det sterke mindretall gav meg altså medhold i min prinsipielle påstand. Det erklærte seg også enig med meg i at et forbud mot anvendelsen av betegnelsen «dokumentarisk» i omtalen av «Jernkorset», ikke kan ses på som en krenkelse av yttringsfriheten — noe forlaget påsto. Tvert imot fant mindretallet at prinsippet i grunnlovens § 100 ikke kan være til hinder for et forbud mot en slik omtale av denne boken i forlagets markedsføring av den.

Sammenfattende kan slås fast at Markedsrådets nevnte vedtak innebærer en dom over boken «Jernkorset», som kan være en trøst for alle dem som er rammet av bokens omtale og som hverken kan regne med at påtalemyndighet vil gripe inn med offentlig straffesak, eller økonomisk og mentalt er istand til privat straffesak mot forlag og forfatter.

Leiv Storhaug

Herman . . .

(forts. fra side 3)

der og alt det fører med seg av skader for menneskene. I kulturens og det sunne næringslivs interesse må imidlertid det skapende menneskes individualitet aldri undertrykkes.»

«Ved sin anerkjennelse av den menneskelige individualitet og dens verdi tar liberalismen ikke hensyn til den naturgitte forskjell mellom mennesker og hvilke virkninger egoismens fare har på den enkelte. Fellesskapets interesse trer helt i bakgrunnen. Kommunismen derimot dreper den skapende, individuelle personlighet til fordel for fellesskapet. Begge deler er grunnfalsk. Hvis vi ser på disse to retninger som ekstreme poler, kan sannheten bare finnes et sted midt mellom dem, altså i syntesen mellom de verdifulle synspunkter som finnes såvel i liberalismen som i kommunismen. Til denne slutning kommer man også når man anerkjenner menneskets oppgave såvel som individ som «zoon politikon», altså som sosialt vesen. Som et enkelt vesen trenger det utfoldelsesmuligheter, altså eiendom og frihet. For å gjennomføre alle progressive landevinninger i teknikken trenger det derimot en nærings- og arbeidsdeling som bare kan gjennomføres innenfor kollektivet og fellesskapet. Følgelig må man ta vare på begge disse grunnsetninger.»

«Mellom sosialismen og kommunismen, som representerer

prinsippet om den rent kollektive regulering av menneskelige behov, og liberalismen, som står for prinsippet om fri utfoldelse av egennytten, må det for fellesskapets skyld finnes en løsning bygget på sosialindividualismens eller individualsocialismens skapende idé, en løsning som mest svarer til den harmoni av kulturelle og økonomiske krefter som den skjebnebestemte utvikling streber etter.»

Dagbladet

(forts. fra side 1)

ganger ut og inn på lasaretter. Jeg tror vi kan fastslå at ingen nordmenn noensinne har opplevd så harde kamper, med så store tap.

— Hvordan var de norske frontkjemperne?

— De alt overveiende var idealister og de drog til fronten for å kjempe mot bolsjevikene — mot faren fra øst. Svært mange var unge — over halvparten faktisk mellom 18 og 20 år. Disse hadde selvsagt ikke noe gjennomtenkt ideologisk belegg for å melde seg, de kom så å si uten unntak fra nazistiske hjem og miljø.

Av de eldre hadde mange artium og høyskoleutdannelse, uforholdsmessig mange var studenter vil jeg si. Størst kvote kunne sivilingeniørene oppvise, ellers var det mange filologer, jurister, leger, til og med teologer og prester.

— Hva slags miljø kom de fra?

— I mitt utvalg kom de stort sett fra det jeg vil kalle en sosial overklasse. At de var eventyrere, berme og helst kriminelle er totalt uriktig.

— Og det var altså bare idealister som meldte seg?

— Mitt materiale må tolkes slik. De ville kjempe mot bolsjevismen, for et nyordnet Europa under tysk ledelse, der Norge skulle få en stor plass.

— Hvilket inntrykk gir disse De har intervjuet nå, 35 år etter at de var frontkjemperne?

— Jeg må si at de virker åpne og ærlige. Det de sier må selvsagt sees og vurderes i lys av at de har behov for å rettferdiggjøre seg, forståelig nok. Jeg har møtt dem som likemenn, det har ikke vært min oppgave å dømme, like lite som å frikjenne eller rensvaske. Det som går igjen hos alle er at de mente, ja, de var overbevist om at krigen her i Norge sluttet sommeren 1940. Ergo meldte de seg frivillig og hadde like mye lov til det som de som drog til England.

Et annet forhold som har opp tatt meg er det angiverstempel mange frontkjemperne fikk på seg. I de aller fleste tilfelle uten grunn. Og selv jeg er forbauset over hvor få av dem som har deltatt i tortur og grusomheter mot landsmenn. Det var noe

visst renslig over deres holdning — de sloss med blanke våpen.

— Hvordan har de det i dag, har de klart å tilpasse seg, gli inn igjen i samfunnet?

Både og. De føler seg ikke 100 prosent godtatt, og er ikke selv ferdige med sin fortid. Selv om mange har vært flinke til å gjøre opp med seg selv og bygge opp en ny tilværelse. Etter krigen var det helt nødvendig for dem med et samhold, for å overleve rett og slett. De hadde det jævli, mange ble ribbet for alt og levet lenge i den ytterste nød. Pleuritt og tuberkulose var ikke sjelden i frontkjemperfamilier de årene. De levde i en ghetto av meningsfeller. En god del har ennå ikke kommet ut av den, sier Svein Blindheim.

Dag og Tid

(forts. fra side 1)

og 19 år. Disse var toppen på pyramiden, som elles spreidde seg ned til 15 år og oppover mot 30 og over det.

— Det vert gjerne sagt at tidligere frontkjemparar ikkje er angrande syndarar, men at dei framleis står fast ved det synet som gjorde dei til landssvikarar. Kva er Ditt syn på desse påstandene etter å ha tala med mange av dei?

— Eg sit med same inntrykket. Nokre er det som har innsett at framferda deira under krigen ikkje var slik ho burde vere, men dei fleste meiner framleis at de gjorde det einaste rette. Dei ser enno på Sovjetsamveldet som eit trugsmål mot Noreg, og at kampen saman med Hitler-styrkane difor var til beste for landet vårt.

— Fekk Du inntrykk at at det finst ei sterk kontakt desse kampfellene imellom også i dag?

— Ja. Men ein må då også vere merksam på at i åra etter krigen måtte dei halde denne kontakten oppe, om dei i det heile skulle kunne føre noko sosialt samvær. Ingen andre ville tale med dei og langt mindre ha dei i huset. I selskap med meningsfeller vart dei derimot aksepterte.

— Men lett var det vel ikkje å sitje i England under krigen og akseptere at norske ungdommar og offisers-kollegar gjekk i Hitler si teneste?

— Nei og vi hadde då også berre forakt til overs for desse folka. «Dritt», «berme» og «avskum» var dei vanlegaste uttrykkka når landssvikarar skulle karakteriserast.

— Men i dag har Du eit meir balansert syn?

— Ja, fordi eg har oppdaga at dei er som vi. Det som skilde oss under krigen var stort sett miljøet vi er vaksne opp i.

ANNONSE

SOSIALINDIVIDUALISTISK SAMFUNN

innbyr til brevkurset

«SOSIALINDIVIDUALISMEN — EN NORSK FRAMTIDS-IDEOLOGI»

Er du interessert, send oss da noen ord, så skal du bli tilsendt opplysninger og kursmaterieil. Vi gir deg også opplysninger om hva vi står for.

Vennligst skriv til:

Sosial-Individualistisk Samfunn,
postboks 1806,
5011 Nordnes, Bergen.

ANNONSE

Les NORDISK FREMTID

ET UAVHENGIG, NORDISK-NASJONALT TIDSSKRIFT

Siste nummer ennå i handelen — inneholder bl. a. artikler om Pres. Carter, utviklingen i ALP, Sionisme, innvandring og vinterkrigen! Nytt nr. i august.

Bestill abonement I DAG! Kun kr. 20,—. Innbet. til NORDISK FREMTID, Boks 16, Bygdøy, Oslo 2, postgirokonto 2 25 00 58. Alle bidrag mottas med takk!

ANNONSE

Abonner på ATTAkk

Nasjonalt og ANTI-kommunistisk månedstidsskrift

Årsabonement: Kr. 50,—
Attakk, boks 104, Skøyen, Oslo 2.

Vi vil ha . . .

(forts. fra side 5)

Mitt inntrykk er at det er en forholdsvis liten gruppe mennesker som holder igang denne hetsen mot oss. «Forlat dem, ti de vet ikke hva de gjør».

Frontkjemper B. G., Buskerud

Professor . . .

(forts. fra side 3)

Dette avslø jeg under henvisning til at okkupasjonsmakten kunne finne på å skyte studentene. Det kan vi, svarte dr. Ohm og tilføyet at hvis man ikke fikk listen fra meg, ville man skaffe seg den fra annet hold og sette meg øverst på listen. Jeg fastholdt at jeg ikke ville medvirke og oppfordret dr. Ohm til å overlate til meg å takle studentstreiken. Da kunne det hende denne ble avvirket uten bruk av slike drastiske midler. Dette ble overveiet, men dr. Ohm lot meg også forstå at man hadde meget kort tid på seg til å få slutt på streiken.

Fra møtet på Terrassen gikk jeg rett til Universitetsplassen, hvor professor Frede Castberg befant seg sammen med en gruppe studenter i en samtale som forstummet da jeg gikk bort til gruppen og gav et kort referat av møtet hos dr. Ohm sammen

med anmodning om at de gav signal til avblåsning av streiken. — Og det gikk vel snaut et kvarter før studentene tok til å strømme tilbake til lesesalene.

Når professor Castberg oppgir at hans nevnte bok er bygget på fortløpende notater, er det egnet til å forbause at han har «glemte» at det faktisk kom så langt som til streik ved Universitetet og hvordan denne ble avvirket. Dr. Ohm var nemlig langt fra ukjent for ham. Man finner i boken et helt kapittel om hans samtaler med dr. Ohm og opplysninger om at professor Castberg i 1942 og 1943 snakket fritt ut til dr. Ohm om Tyskland og nasjonalsosialismen. For egen regning vil jeg føye til at noe særlig lurt var dette neppe, hensett til at dr. Ohm tilhørte Reinhardts avdeling IV (Gestapo) i det tyske sikkerhetspoliti, som brukte samtaler med professor Castberg og andre gode nordmenn til kartlegging av okkupasjonssterrenget til bruk i påkommende tilfelle. Avdelingen var Terbovens organ for spaning og arrestasjoner. Dens rapporter til ham kan ha medvirket til at Terboven ved Aulabrannen bestemte seg for skyting av hver tiende student og å sende resten til Østfronten for innsats der. Da studentene og universitetslærerne ble arrestert 30. november 1943, lykkedes det imidlertid ved sterk innsats fra NS-folk å

få stanset arrestasjonene straks den første arrestasjonsfølgen var over og å få løslatt så mange studenter at bare en mindre del av studentene ble sendt ut av landet og ikke til Østfronten. Som et biprodukt av denne aksjon fra NS-hold ble også universitetslærerne sluppet fri, deriblandt professor Castberg slik at denne kunne flykte til London over Sverige.

Når professor Castberg nevner i sin bok at dr. Ohm var rasende over Castbergs flukt og gjorde hva han kunne for å skade ham, kan nevnes at dr. Ohm var rasende på andre og — deriblandt undertegnede som han forlangte arrestert på grunn av innsats for løslatelse av studentene. Imidlertid var det tyske politi også velsignet med en mer sympatisk avdeling enn romertall IV, nemlig III som rapporter om stemning i okkupert område egentlig hørte under og som var utrustet med norskvennlige tjenestemenn som Herbert Noot og Richard Dehn. Og det var denne avdeling som bak Terbovens rygg krysset hans planer ved direkte kontakt over Berlin — gjennom Himmler til Hitler — ved flere anledninger. Således ved studentarrestasjonene. Av størst betydning var imidlertid «påskeopprøret» i 1945 — en begivenhet jeg vil kommentere i en senere artikkel.

Leiv Storhaug

**BESTILLINGSSEDDER FOR
MELSOM'S BØKER**

Til Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie (INO),
postboks 924 — Sentrum.
OSLO 1

- Jeg forhåndsbestiller med dette . . . . . eks. av Odd Melsoms nye bok «NASJONAL SAMLING OG FAGORGANISASJONEN» til en pris av kr. 68,— pr. stk. (Kr. 80,— minus 15 %).
- Jeg forhåndsbestiller med dette . . . . . eks. av Odd Melsoms nye bok «NASJONAL SAMLING OG FAGORGANISASJONEN» og et tilsvarende antall av hans tidligere bok «PÅ NASJONAL URIASPOST» til en pris av kr. 120,— pr. sett (normalpris kr. 145,—).
- Jeg bestiller . . . . . eks. av Odd Melsoms bok «PÅ NASJONAL URIASPOST» til en pris av kr. 65,— pr. stk. eller kr. 45,— pr. stk. ved kjøp av 3 eks. eller mer.

Beløpet kr. . . . . vedlegges/er sendt til postgirokonto 5 15 02 89/over bankgiro.*) Jeg regner da med portofri tilsendelse.

Navn: . . . . .

Postadresse: . . . . .

Sett kryss ved den bestilling som passer.

*) Stryk det som ikke passer.

**Nå trenger vi flere
«støtteannonser»!**

Hjertelig takk til de 49 «støtteannonserne» som denne gang har gitt oss kr. 3 980,96!

Nå begynner det å tære på våre reserver av «støtteannonser», og vi har ennå ikke fullt hus til augustnummeret, som er vårt neste. Kjenner vi imidlertid våre venner rett, vil det manglende komme og mer til.

Støtteannonser er bidrag på kr. 50,— eller mer.

«STØTTEANNONSER»

fra «Folk og Land»s venner.

Takk for følgende bidrag:

B., Dverberg 60,—	J., Surnadal 80,—	R., Stavanger 60,—	M., Lesja 150,—	I., Eidsberg 110,—
E., Henningsvær 60,—	H. G., Molde 60,—	A., Galldal 60,—	T., Lesja 260,—	T. L., Oslo 50,—
P., Fauske 60,—	D., Torvik 50,—	I., Vågsbygd 50,—	K., Garmo 60,—	D. H., Oslo 50,—
F., Herøyholmen 80,—	H., Ålesund 60,—	K., Kristiansand 100,—	K., Otta 250,—	E. H., Oslo 50,—
T., Namsos 60,—	M., Langevåg 280,—	O., Åraksbø 60,—	M., Hundorp 60,—	S. S., Oslo 60,—
E., Sparbu 60,—	A., Odda 60,—	J., Skien 60,—	T., Toten 60,—	J. S., Oslo 87,50
M., Kvål 60,—	J., Nå 60,—	O., Skien 60,—	E., Øvre Rendal 60,—	R. M., Oslo 150,—
		O., Hjuksebø 60,—	M., Atnbrua 60,—	S., Oslo 100,—
		O., Rjukan 100,—	D., Eidsvoll 50,—	Les sannheten i F og LI Jøssing 50,—
		G., Nore 50,—	R., Asker 60,—	Norge for nordmenn! 100,—
		K., Åmot 60,—	J., Asker 50,—	O., Uppsala 83,46
		K., Stavn 100,—	K., Mysen 60,—	«Folk og Land» er i fremgang!

Da «norske» motortorpedobåter senket hurtigruteskipet «Irma» og drepte 63 nordmenn

Ikke liberalisme, men sosialindividualisme

Når en innsender (se et annet sted på denne siden) mener at Folk og Land er liberalistisk og går for langt i individualistisk retning, må det skyldes at han ikke er helt klar over hva liberalisme er: Den enkeltes rett til fritt og uten begrensning å utbytte andre. Hva vi står for, er noe ganske annet, nemlig individets rett til å virkeliggjøre sin egenart i et solidarisk fellesskap og innenfor en sosialt forsvarlig ramme. Det er dette som kalles sosialindividualisme, og som er det eneste mulige svar på den kollektivismen som vi i dag blir ført lenger og lenger inn i.

Når det gjelder sosialindividualismens prinsipielle innhold, viser vi til de utdrag vi på side 3 bringer fra Herman Harris Aalls bok «Sozialindividualismus» fra 1940. Skulle noen hevde at dette ikke var Nasjonal Samlings og Quislings lære, så blir de motsagt av de følgende to Quisling-sitater, som ikke stammer fra 1931.

Det første er hentet fra Fritt Folk for 29. januar 1938: «Vi har også brukt ordet «sosialindividualisme» på vår bevegelse. Vi har dermed villet fremheve at den slett ikke tilsikter en kollektiv undertrykkelse av individets rett, men tvertimot en samfunnsordning hvor frihet, forskjellighet og fellesskap er forenet på rette måten.»

Og endelig uttalte Vidkun Quisling under sin forklaring i retten 7. september 1945:

«Han (Herman Harris Aall) holdt på med en ny samfunnsordning, som han kalte den sosiale individualisme, og som han mente var noe som var atskillig bedre enn den nasjonale sosialisme, og som jeg også forsåvidt var enig i, for det var igrunnen uttrykk for vår idé også, som satte individualiteten høyt, ikke slik som den tyske nasjonalsosialisme og den italienske fascisme lot individet gå opp i folket og staten, men betraktet målet å ligge i individets, i personlighetens utvikling, men at den utvikling skulle skje gjennom samfunn og stat, gjennom arbeid i samfunn og stat.»

NS-kvinne i Molde sjikanert vekk som 17. mai-taler

Som taler for dagen hadde 17. mai-komiteen i Molde valgt en kvinne som ifølge Arbeiderbladet «har vært mye brukt i forskjellige slags organisasjonsarbeide. Hun har vært en drivende kraft i kulturarbeidet i den del

av Molde hvor hun bor. Hun har hatt en rekke tillitsverv...»

Men så var det det, da, at hun har vært medlem av NS, selv om hun meldte seg ut i 1943. En aksjon ble satt igang, selvfølgelig, men i første omgang insisterte hun med komitéens samtykke på å gjennomføre oppdraget. Først 15. mai lyktes det å sjikanere henne vekk.

Det later til å være viktig for visse demokrater å få «frihets»-dagen varig utstyrt med gåsøyne.

NATIONELLA DIKTER

En nytugiven samling seljes för sv. kr. 25,— av Curt Eiberling, Box 8040, S-720 08 Västerås S.

Alexandra Kollontaj — bolsjevikrevolusjonens store sexprofet

Alexandra Kollontaj: Revolusjon og kjærlighet. Pax 1977.

Det er lite nytt under solen. Dagens sexprofeter har også sine forløpere, og en av dem var bolsjeviklederen Alexandra Kollontaj. Hun både preket og praktiserte fri sex, og som sosialminister i revolusjonens første år

prøvet hun også å sette sine idéer ut i livet i form av meget radikale familie- og ekteskapslover. Det må ha vært en stor skuffelse for henne å se hvordan Sovjetunionen senere likevel gikk i mer og mer konservativ retning på dette område inntil landet i dag har langt strengere regler enn mange vestlige land. Alexandra Kollontaj så «sex-

Søndag 13. januar 1944 stevnet motortorpedobåtene MTB 627 og MTB 653 inn mot Hustadvika. De kom fra England og hadde norske besetninger ombord. Båtene la seg under en stor berghammer i Haltvika og dekket seg med seil. Dagen var klar og kald.

Utpå ettermiddagen bestemte sjefen for styrken det videre program: Etter kl. 1600 skulle de angripe «ethvert passende mål som måtte vise seg». Og det gjorde det ganske fort. Røyk ble observert bak Kvitholmen, og det var et nordgående skip. Etterhvert ble det klart at det var to av dem, et ganske lite og et noe større.

MTB 627 åpnet ild med maskinkanoner mot det forreste skipet kl. 1837 og skjøt samtidig to torpedoer mot det. MTB 653 skjøt mot det andre skipet, men avfyrte foreløpig ingen torpedoer.

Hva var det for en heldedåd som ble utført? Jo, det dreide seg om hurtigruteskipet «Irma» med passasjerer, last og post og den vesle lastebåten «Henry» med stein ombord. Begge ble senket. Med «Irma» gikk 61 nordmenn tilbunns og med «Henry» 2. Det var noen få tyskere på hver av skipene — 16 av dem omkom.

Disse to senkningene er lite omtalt i etterkrigstidens «helte-

epos», og det kan man godt forstå. Noen av mannskapet ombord på motortorpedobåten gjenkjente straks hurtigruteskipet og ropte beskjed om det. Noen forskjellig gjorde det ikke. Selv etter torpederingen og mens de overlevende forsøkte å redde seg, fortsatte beskytningen med maskinkanoner.

Beretningen om denne «helte-dåden» er hentet fra Trygve Nordangers bok «Lang kyst», utkommet på eget forlag i 1975. Det skal sies til hans ros at han ikke gjør det minste forsøk på å tilsløre sannheten, men tvert imot sier at det er «vanskelig å skjønne at hurtigruteskipet ikke kunne identifiseres i tide.»

Er «Folk og Land» for individualistisk?

Herr redaktør!

Efter redaksjonsskiftet i Folk og Land høsten 1975 har jeg — og mange med meg — dessverre kunnet spore en tendens til dreining i liberalistisk retning hos den nye redaksjonen.

Erik Rune Hansen var inne på dette i sitt innlegg «Glemmer dere Quisling?» i aprilnummeret, som var en kritikk av redaksjonen, ikke den jevne og trofaste NS-mann, slik redaktøren behaget å tolke det i sitt etterord.

For undertegnede er det fristende å ta for seg «mini-lederen» på siste side i samme nummer. Her kommer nemlig den ovenfor bemerkede tendens særlig tydelig frem.

«Samfunnet er et middel, ikke mer» (uthevelsen er min) er et Quisling-sitat redaksjonen etter min mening bruker til å fremme en fordekt liberalisme.

I stedet for å gå tilbake til 1931 og «Nordiske Folkereising» burde redaksjonen heller ta for seg Nasjonal Samlings program av 1934. Der finner man nemlig følgende sluttsats, som også representerer en av NS' hovedparoler: «Over alt må gjelde at hensynet til hele landet går foran enkeltpersoners, partiers og landsdelers særinteresser. Egennytte gjennom folkenytte.»

Fellesskapstanken — familiefellesskapet, folkefellesskapet og rasefellesskapet — var sentral i Quislings lære, og bør ikke skyves under stolen i et ellers riktig nok angrep på kommunismens sjelløse kollektivismen, som knuser alt privat initiativ og alle enkeltmenneskers åndelige såvel som materielle streben.

Jeg påstår ikke at lederen ga uttrykk for noen gal mening, men ved den overdrevne vekt på individualismen reaksjonen etter min oppfatning gjør seg skyldig i, vil Folk og Land lett bli en avart av Farmand og Morgenbladet og NS-folk oppfattes som misforståtte jøssinger.

Nasjonal Samling så liberalismen som en artsfrende av marxismen, og som sådan som en vel så stor fare for menneskenes og nasjonenes selvstendighet.

Det er derfor viktig at også Folk og Land inntar en klar holdning mot begge disse internasjonalsismens og materialismens ideologier og aktivt støtter opp om det eneste virkelige alternativ til disse: Den norske ny-nasjonalismen som i løpet av de siste to år har gjort seg stadig mer gjeldende blant unge såvel som eldre nasjonalsinnede nordmenn.

For å si det med Erik Rune Hansen: «Det er bare ett parti

for oss nasjonale ved de kommende valg».

NF-er fra Telemark

De elementer fra Nasjonal Samlings program som innsenderen nevner, er i og for seg korrekte nok, men han glemmer helt å nevne den grunnleggende og sammenbindende ideologi som Quisling var talsmann for helt fra boken «Russland og Vi» i 1930 til han sto for reiten i 1945. Se vår leder på denne side. Red.

ER DET EN KVINNE

som vil stelle huset for en eldre herre? Nytt hus, pene omgivelser og sentralt. Bill. mrk. «128» til Folk og Lands ekspedisjon.

UNG ELLER ELDRE DAME

som er villig til å være til hygge og nytte, søkes til et hjem der hustruen er handikappet. Bra lønn. Eget værelse. Henv. Kjell Blich Schreiner, Høybråtveien 23 J, Oslo 10.

FOLK og LAND

All post bes adressert til:

Postboks 7157 - Homansbyen, Oslo 3.

Kontoradresse: Enerhaugplassen 4, Oslo 6. Tlf. (02) 19 06 71. Kontortid: Tirsdag kl. 11—14 og onsdag kl. 18—21. Redaktøren trefes bare etter forutgående avtale.

Abonnementspriser: Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår. I nøytralt omslag: Tillegg kr. 5,— pr. halvår. Utenfor Skandinavia: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Bruk postgirokonto 5 16 45 04 Løssalg kr. 3,—

Annonsepris: Kr. 0.70 pr. spaltemm. + MVA

Utgiver: A/S FOLK OG LAND Viking Boktrykkeri, Oslo

frigjøringen» som en viktig del av klassekampen, og den er fortsatt i dag et viktig middel for venstreekstremister til å oppløse de ikke-kommunistiske samfunn innenfra. I et etterord til den samlingen av Kollontaj-artikler som Pax Forlag nå har gitt ut, sier da også Ellinor Kolstad tydelig og greit: «Den energi som kjærligheten representerte,

måtte ikke fortsatt bindes til små isolerte grupper i samfunnet — den borgerlige kjernefamilien — men frigjøres for å tjene til å utvikle proletariatets kollektive solidaritet.»

Og når denne boken utgis på Pax, er da hensikten også så åpenbart å medvirke til en ytterligere oppløsning av kjernefamilien her tillands. H.